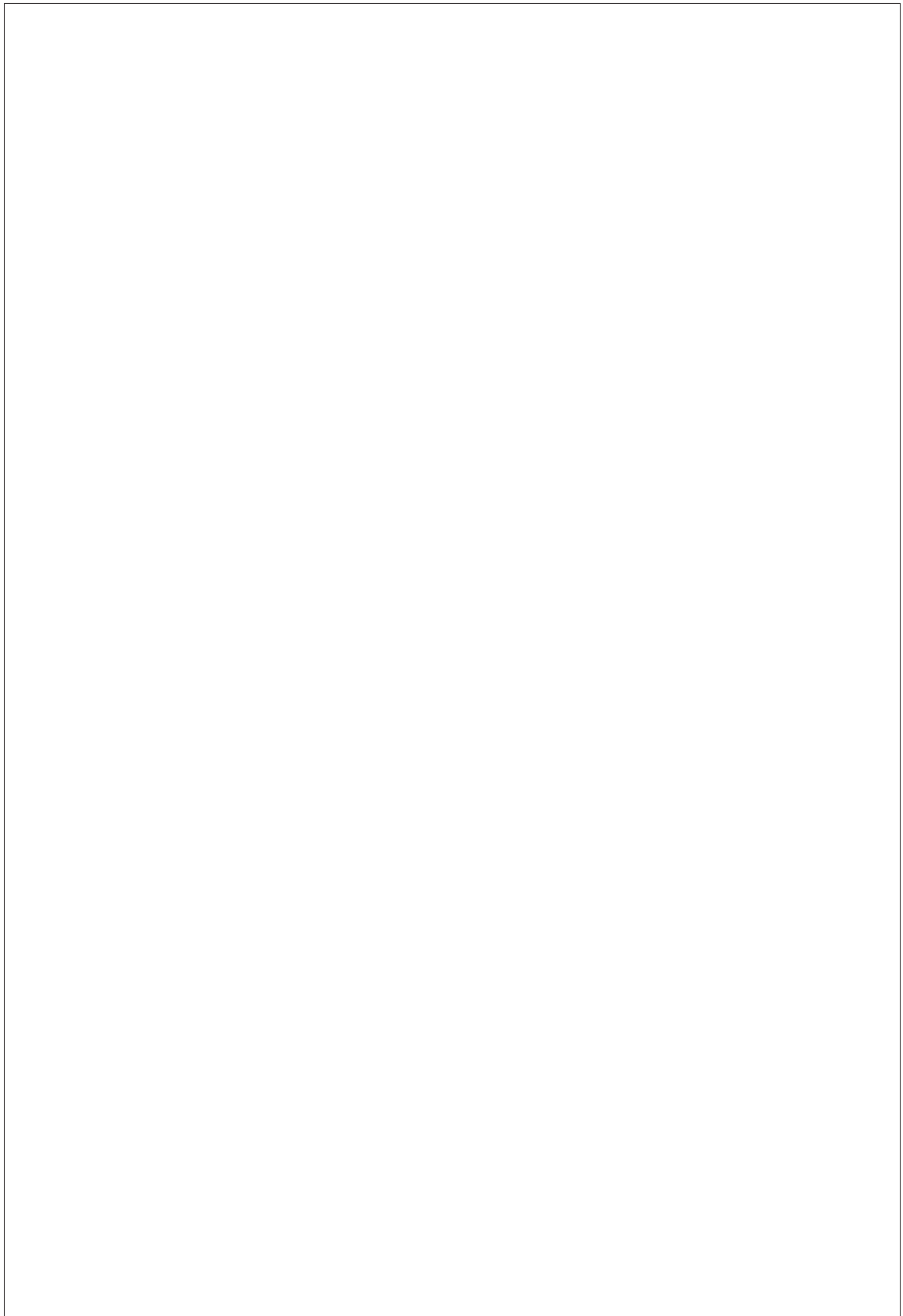

4

UNA ALTRA NIT AL CARRER DELS TORRATS

Al carrer dels Torrats del Barri Vell s'hi trobaven tots els peluts de Girona, així que, per força, un dia o altre havien d'acabar coincidint. Procedents d'aventures com Copacabana i amb els Rolling Stones i Led Zeppelin com a principal referents, formarien Sopa de Cabra. No trigarien a convertir-se en la banda més excitant de l'escena gironina.

**HI INTERVENEN: GERARD QUINTANA (CANTANT DE SOPA DE CABRA),
JOSEP THIÓ (GUITARRISTA DE SOPA DE CABRA), CUCO LISICIC (BAIXISTA
DE SOPA DE CABRA), JAUME RUFÍ (CANTANT DE COPACABANA I AUTOR
DE LA LLETRA DE «L'EMPORDÀ»)**

GERARD QUINTANA: El primer disc que em vaig comprar va ser el primer dels Beatles. Encara el tinc amb el preu posat; em va costar 300 pessetes. Guardo gairebé tots els discos que he anat comprant al llarg dels anys, i encara ara vaig acumulant vinils. Hi ha una relació que va més enllà del mateix objecte: la teva col·lecció de discos és la banda sonora de la teva vida, i cada disc, cada cançó, et remet a un instant precís que transcendeix el factor estrictament musical. Jo, però, vinc d'una casa amb molt poca —per no dir nul·la— tradició musical. A casa teníem un tocadiscos de maleta, un Cosmo, i tan sols teníem quatre discos: un de jotes navarreses, perquè el meu pare era navarrès, i aquells tres vinils que tenia tothom perquè els regalaven a la caixa d'estalvis. Ma mare era de les que, amb la ràdio encesa tot el dia, cantava mentre feia les feines de casa. Però res més. De fet, la de músic no els semblava una professió gaire digna. Eren «els peluts»; «els saltimbanquis», que en deien a casa. I jo de petit, més que músic, vaig voler ser astronauta, cuiner i bomber. I també vaig tenir una època en què volia ser sant [riu]. Tot i que jo anava a un escola pública, la religió hi era molt present. Vaig acabar l'EGB que només feia un o dos anys que havia mort Franco i els meus professors eren grans, d'aquells de la vella escola, a punt de jubilar-se. Fèiem el mes de Maria i ens organitzaven viatges a Lourdes, encara que jo no vaig anar-hi mai. Qui organitzava el mes de Maria era el senyor Marru, que a les primeres eleccions democràtiques va ser el candidat per Girona de Fuerza Nueva. Fotia unes hòsties! Als sants els veia com una mescla d'herois de la Marvel i de totes aquelles històries que ens explicaven d'aquells païos que podien guarir la gent, ressuscitar els morts, sortir volant o transformar una cosa en una altra.

JOSEP THIÓ: Recordo un recopilatori de l'Elvis i un altre dels Beatles, una mena de col·lecció de les versions de clàssics del rock and roll

que van fer en els seus inicis. També recordo que me'n van regalar un de Chuck Berry que es deia *Bio* [Chess Records, 1973]. I un altre dels Eagles, *The Long Run* [Asylum, 1979]. Són els primers discos que recordo d'haver tingut.

CUCO LISICIC: El primer disc que em vaig comprar va ser un de Jethro Tull, no recordo quin, però segur que era de Jethro Tull. A casa hi havia certa afició per la música per part dels meus germans, més que del pare i la mare, a qui no els agradava gaire. Jo soc el petit de cinc i els grans es passaven el dia escoltant els Beatles i coses d'aquestes. Era l'època. També recordo escoltar els èxits de grups espanyols del moment, com «Eva María», de Fórmula V.

GERARD QUINTANA: A vegades tens la sensació que hi ha coses per les quals neixes predestinat. A mi em passa amb el rock. Vaig tenir una connexió gairebé instantània amb la música. Vaig néixer a mitjans de la dècada dels anys seixanta, i ens endinsàvem en una de les èpoques de major creativitat musical, la que va de 1967 a 1975. Moltes d'aquelles coses es van anar filtrant a través de la ràdio de la mare. El meu oncle tenia una llibreria a Roses, on anàvem a l'estiu a passar uns quants dies. Recordo un any en què va sonar una música que, com als dibuixos animats quan apareix una olor i els personatges la segueixen com hipnotitzats, em va captivar. Eren uns holandesos que estaven escoltant a la piscina el *Wish You Were Here*, de Pink Floyd. No sabia res de res, no tenia cap precedent en el món del rock, però ràpidament vaig notar que allò em removia alguna cosa que em feia sortir de mi mateix. També recordo un altre dia a Roses que em vaig colar en un bar on sonava la versió de Patti Smith del «Because the Night». Després ja va venir tota la resta.

JOSEP THIÓ: A casa el pare tocava la guitarra de manera autodidacta, igual que el meu germà gran, que em feia servir d'espàrring. Em va ensenyar rodes de blues sobre les quals ell anava fent solos. Així ens podíem passar hores. Aquest va ser el meu començament amb el rock, tot i que la primera base van ser el folk i la Nova Cançó. A

l'institut vaig conèixer Jaume Rufi, que seria el cantant i lletrista del meu primer grup, Copacabana. Ell em va introduir a artistes que no coneixia, com Bob Marley, Rolling Stones i Bruce Springsteen, que s'acabaria convertint en una influència fonamental. «L'Empordà» podria ser la nostra particular versió del «Glory Days». De fet, quan vaig començar a fer cançons, em deia «Ara faré una cançó com Bob Marley», i feia una cançó intentant seguir aquell estil. Després, «Ara en faré una com Bob Dylan». Aquesta va ser «Podré tornar enrere». I «L'Empordà» va néixer com un exercici d'imitació del Bruce Springsteen. De fet, la meva primera cançó, que no ha vist mai la llum, va ser un intent d'imitar els Rolling Stones. La vaig fer amb Jaume Rufi i es deia «Ei, noi».

JAUME RUFÍ: A casa hi havia bona música gràcies al meu germà gran. Recordo que tenia àlbums com *Nashville Skyline* [Columbia, 1969], de Bob Dylan; *Cosmo's Factory* [Fantasy, 1970], de la Creedence Clearwater Revival, i algun recopilatori dels Stones. Més endavant recordo veure imatges d'un concert de Bruce Springsteen. Era el tema «Rosálita», i va ser un moment epifànic. Immediatament es va convertir en un referent. Aquella època abans del *Born in the U.S.A.* [Columbia, 1984] per a mi representava una suma d'energies; les lletres que feia, la seva música...

GERARD QUINTANA: Jo era un noi més aviat introvertit; fins i tot vaig patir algun capítol de tartamudesa per culpa d'aquesta timidesa. La música va ser un refugi, i m'ajudava a fluir. De seguida que vaig poder, vaig començar a comprar-me discos. Vaig tenir la sort que vivíem sobre una llibreria i davant de la botiga de discos del centre de Girona. M'hi vaig passar moltes hores, allà. Després a casa em podia passar dies i nits escoltant-los i seguint les lletres que venien gairebé sempre a la carpeta del vinil, cantant-hi a sobre. La música per a mi va ser, des de ben petit, una gran aliada; tant que, a part de ser sant, de petit insistia que volia estudiar música. I com que volia estudiar música, als meus pares no se'ls va acudir res més que apuntar-me a una coral. No hi vaig durar gaire. No parava quiet i enredava. Pro-

vocava enrenou, caos i rebombori. I és que quan no em mostrava tímid, em mostrava hiperactiu [riu]. Jo somiava a ser cantant, però no era el més atrevit, ni el que tenia millor veu, ni el més guapo, ni el més res. Amb el temps vaig tenir la sort d'envoltar-me de gent que tenia les mateixes inquietuds. Ja a l'institut, el meu company de pupitre era Jaume Rufí, que cantava i feia lletres en un grup que va formar que es deia Copacabana, on també tocaven Josep Thió i el seu germà Pere. Xavi Jubert tocava la bateria i Kei Macias, el baix. Posteriorment, i durant molts anys, en Kei va ser el nostre tècnic. Érem una colla que anàvem a tot arreu plegats: a assajos, a concerts...

JAUME RUFÍ: Efectivament, en els anys d'institut Gerard Quintana era el meu company de pupitre. En aquella època no hauries dit mai que en Gerard acabaria cantant. L'interessava molt més el món de la literatura, especialment tot el que estigués relacionat amb l'existencialisme.

GERARD QUINTANA: Amb Jaume Rufí i dos companys més, l'Anna i en Mitus, vam aconseguir que fóssim quatre els delegats de classe. Una assemblea sense jerarquies. També vam aconseguir que ens canviessin d'aula perquè no ens tocava prou el sol [riu]. I recordo que una vegada, a tercer de BUP, vaig escriure a la pissarra: «Pensar és morir un xic...», i justament aleshores va entrar el professor de literatura, que, després de deixar les coses a taula, es va quedar mirant la pissarra, va agafar un guix i va escriure «lliure», la paraula amb què jo volia acabar la frase. Em vaig quedar clavat. Em vaig enamorar perdudament de la primera professora de català que vam tenir a l'institut. Aquella professora em va regalar el disc *Orgia* [Edigsa, 1974], de Jaume Sisa, que a mi m'encantava. Va ser una època molt excitant, en què també vaig descobrir el *Dioptria* [Edigsa, 1970], de Pau Riba. I una amiga de la meva germana, que vivia molt ràpid i molt intensament, em va regalar el *Déjà Vu* [Atlantic, 1970] de Crosby, Stills, Nash & Young; allò també va ser tota una revelació.

JAUME RUFÍ: Vaig arribar a Copacabana per casualitat. En aquella època no hi havia circuit de sales ni res de res, i la idea era tocar en casaments i festes, fer una cosa mixta entre el clàssic grup de rock i l'orquestra de ball, a l'estil de La Salseta del Poble Sec o l'Orquestra Plateria. Buscaven un cantant i em van fer la prova. M'imagino que els devia agradar, perquè m'hi vaig quedar. Aquella primera idea va evolucionar cap a un grup de rock com a tal, amb el qual fèiem les nostres cançons.

CUCO LISICIC: En aquella època jo vivia a Barcelona i tenia la meua petita colla d'amics. Érem tres o quatre, i tots tocaven la guitarra. Ens passàvem el dia al claustre de la Universitat de Barcelona o al menjador. Portàvem les guitarres i ens hi passàvem tota la tarda. Jo no en sabia gaire, de tocar la guitarra, per no dir gens, però quan algú la deixava, l'anava agafant i anava traient els primers acords. Vaig aprendre a tocar-la per l'avorriment de passar-me tantes hores a la universitat. Poc després vaig conèixer Pau Cardona, el germà de Ninyín Cardona. En aquella època, en Pau també vivia a Barcelona. Vam muntar un grup amb un bateria. Tots dos tocàvem la guitarra, però ell era molt millor que jo. Va ser així com em vaig passar al baix. Vam tenir un munt de noms, però el que més va durar va ser Band de Gorra. Recordo que vam pujar diverses vegades a tocar a la sala Ciam Ajn, de l'Estartit. Hi tocàvem i ens quedàvem a dormir allà mateix. L'endemà ja tornàvem cap a Barcelona amb el tren, l'auto-bús o com poguéssim.

JOSEP THIÓ: No era gens habitual, però a Copacabana ja cantàvem en català. Va ser una qüestió d'en Jaume. No va dubtar mai: des del principi va escriure les seves lletres en català. A mi, sincerament, se'm feia estrany, perquè no era l'idioma del rock; ho eren l'anglès o el castellà, amb grups com Loquillo, Los Rebeldes, El Último de la Fila... Però el català?

JAUME RUFÍ: Al principi, molt al principi, fèiem versions. No recordo si quan vam començar a fer temes propis algunes d'aquelles primeres

cançons van ser en castellà. Si va ser així, ben aviat ja em vaig passar al català, una decisió molt poc habitual en aquella època. Eren els anys de furor de la Movida madrilenya i els pocs grups que hi havia per aquí cantaven tots en castellà. Tant per a mi com, molt especialment, per a en Gerard, Riba i Sisa eren un referent, però entremig no havien aparegut grups de rock i pop de cançons de tres minuts i tornades addictives que cantessin en català; hi havia un esglaó perdut. Però el fet d'escriure cançons i cantar en català va seguir un procés molt natural; tenia molt d'innovador, però res de reivindicatiu, i encara menys en un context com el de Girona, on tothom parlava català. Un cop ho vam començar a fer, ens va semblar absolutament normal.

CUCO LISICIC: L'any 1981 vaig pujar cap a Girona. A Barcelona amb en Pau teòricament estudiàvem, però la realitat és que no ens agrada gaire. Ell era de Girona, i al cap d'un temps se n'hi va tornar. Poc després em va trucar i em va dir que havia trobat un *curro* de missatger i que si hi pujava amb la moto també hi havia feina per a mi. Que hi anés, que muntaríem un grup. Estava estudiant la carrera d'aparelladors, però no m'interessava gens. A casa va ser un drama, però no m'ho vaig pensar gaire: ho vaig deixar tot i vaig marxar cap a Girona. En algun aspecte va ser un canvi bastant radical, però cap a millor. Per Barcelona ja començaven a passar molts noms importants de l'escena musical internacional i jo no em perdia ni un sol concert, anava a tots, ja fos al Palau d'Esports, a Badalona (on també se'n van muntar molts), o on fos, però la vida a Girona era molt diferent: molt més fàcil i divertida. Mentre que a Barcelona no coneixia ni els veïns de l'escala, Girona era una ciutat petita on ràpidament vaig acabar coneixent a tothom. Tenia un rotllo diferent del que havia conegut a Barcelona, i m'encantava. M'ho passava bomba amb tota la colla. Fa trenta anys, Girona era un paradís: podies fer el que volies. Anaves a un *bareto* i et trobaves els punkies, els heavies, els rockers... i tots érem col·legues; no hi havia mal rotllos.

JOSEP THIÓ: Copacabana ha adquirit certa connotació mítica pel que ha acabat representant, però la veritat és que actuàvem en bars de

Girona per a vint persones i poca cosa més. Un dels nostres últims concerts va ser a la casa ocupada que teníem sobre el carrer dels Torrats. El repertori de Copacabana ha transcendit, però en aquell moment ningú no ens feia cas.

JAUME RUFÍ: En el poc circuit en què vam girar, sí que em vaig adonar que a la poca gent que ens seguia hi havia algunes cançons que li agradaven més que d'altres, especialment «L'Empordà». El que no m'hauria imaginat mai, evidentment, és que aquesta cançó es convertiria en el que s'ha acabat convertint. «L'Empordà» era com un homenatge particular a aquell país petit. L'Empordà és com la comarca arquetípica i representativa de Catalunya, el model icònic del país i una de les zones més boniques. A més a més, hi havia alguna picada d'ull cap a «L'estaca», amb la broma de seguir amb la història del seu protagonista: en la cançó original es volia fer caure l'estaca que representava el règim dictatorial, i a la nostra aquest home ja estava desencantat de tot plegat, deprimat i donat a la beguda, però amb un final més vitalista. Malgrat tot, de totes les que vaig escriure no és la que m'agrada més. M'agraden molt «Tu i jo i les circumstàncies» i «Dins un núvol», però veient la dimensió que va acabar adquirint «L'Empordà» és impossible no sentir-se'n orgullós. Quan veus que ha entrat a formar part del cançoner popular i que la gent la canta a les festes majors, als casaments, als focs de camp... no pots negar que alguna cosa deu tenir. Potser el seu atractiu es troba en el fet que és molt senzilla i directa.

JOSEP THIÓ: Copacabana es va acabar quan en Jaume va anunciar que havia decidit entrar a la universitat i ja no podria dedicar temps al grup.

GERARD QUINTANA: Recordo que em sobtava que en Jaume em digués que volia ser professor. No ho entenia. Jo volia donar la volta al món deu vegades! No volia fugir de res, però sí sortir d'aquella habitació i veure ample. I és que jo era del Barri Vell de Girona, i allò aleshores encara era com un poble. I en un lloc petit els rols se t'assignen

molt ràpidament: quan et deien que eres una cosa, difícilment ho podies canviar. Ocupava un espai amb el qual no em conformava; això ho vaig comprovar per primer cop el dia que amb un amic em vaig plantar a la Jonquera i amb el qual, fent dit, gairebé vam arribar a Amsterdam. Viatjar tenia aquell punt que ningú no s'esperava res de tu perquè ningú no sabia res de tu. Tot era possible i et sorprenies fent coses que mai no t'hauries imaginat que faries, ni tan sols en el teu entorn més immediat.

CUCO LISICIC: Aquells primers anys a Girona eren pensar el mínim possible i tocar, tocar i tocar. Tocàvem a tot arreu, on fos. Vam tocar tant que ja no ens cridaven d'enlloc. Però en realitat això no era problema, perquè cada tres mesos ens separàvem i amb altra pena muntàvem un grup diferent. Fins i tot vaig arribar a tocar amb els Rockson de Figueres, un grup on el bateria era Martín Rodríguez, que poc temps després va ser el bateria de Sangtraït. Hi havia com una ruta de bars i teníem una casa ocupada per on passàvem i coincidíem tots els peluts de la ciutat. D'allà vam sortir tot els membres de Sopa de Cabra.

JOSEP THIÓ: A Girona érem els peluts i els punks. Érem molt pocs i ens coneixíem tots. De bars que possessin bona música al principi només n'hi havia un, el Freaks; una mica més tard, en van obrir un parell al carrer dels Torrats. El carrer dels Torrats és el carrer Nou del Teatre. De fet, no sé qui el va batejar com a carrer dels Torrats, no sé si va ser amb la cançó o si algú ja feia servir abans el nom de manera despectiva per referir-se a tota la fauna que rondàvem per allà. Però sí, allà coincidíem tots: el punkies, els ionquis, els heavies, els rockers...

GERARD QUINTANA: Girona en aquella època estava molt al marge dels circuits. A Barcelona els grans noms de la música no van començar a passar-hi fins a la dècada dels anys setanta, quan els va portar Gay Mercader. Nosaltres érem petits i molts d'aquells primers bolos, com els de Bruce Springsteen o Bob Marley, ens els vam perdre. En aquella època tot quedava una mica més lluny; ens va agafar a contrapeu. Per

això, després vam intentar reviure tota aquella contracultura i esperit de revolució juvenil que representaven els nostres ídols.

JOSEP THIÓ: Un dels moments més memorables per a tots nosaltres va ser quan a inicis dels vuitanta els Nacha Pop van venir a Girona. Recordo que era molt conscient que estava veient un dels grups més importants del pop espanyol del moment. Crec que va ser per un Carnestoltes en un concert organitzat pel PSUC. És més, crec que també hi van tocar La Salseta del Poble Sec.

GERARD QUINTANA: Recordo perfectament aquell concert. Érem molt jovenets i ells [Nacha Pop] estaven en un moment espectacular. Des d'aleshores Antonio Vega ha estat un referent absolut com a autor, compositor i creador. També recordo com un moment important el primer concert a Girona d'El Último de la Fila. Va ser a la Sala del Cel; érem cent i pocs, i Manolo García es va embolicar a trencar televisors. Però si volíem veure grans noms havíem de baixar a Barcelona. En el meu cas, la primera vegada va ser per anar a veure els Jethro Tull amb Camel a la Monumental. Va ser tota una experiència. Després en van venir molts més, i encara més quan me'n vaig anar a viure a Barcelona. Eren els anys del heavy i el rock. A mi tots aquells grups no m'agradaven especialment, però baixaven els col·legues de Girona i em *pillaven* entrada. Va ser així com vaig anar a veure Rainbow, UFO, Scorpions, Ted Nugent...

JOSEP THIÓ: Vaig haver d'anar a fer el servei militar i quan vaig tornar va quedar clar que Copacabana no seguiríem. Una nit, voltant, em vaig trobar amb Cuco Lisicic. Ell també havia estat tocant en alguns grups, però en aquell moment no feia res. Li vaig proposar de fer alguna cosa plegats. Va ser ell qui va suggerir que cridéssim Pep Bosch, un dels poquíssims bateries que hi havia per aquí. També va dir de quedar amb Joan Cardona, a qui tots anomenaven Ninyín. Jo no el coneixia, però si en Cuco ho deia ja em semblava bé. Vam ser aquests quatre els que vam començar a quedar per assajar.

GERARD QUINTANA: Vaig acabar l'institut quan tenia 17 anys i vaig baixar a Barcelona a estudiar Periodisme. Però la universitat no em va omplir: jo necessitava acció i allò era com un allargament del COU. A més a més, no teníem ni facultat; érem, crec recordar, entre Dret i Empresarials. Hi vaig durar dos anys. Com que feia teatre des dels 14 anys com a amateur, vaig optar per jugar-me el coll en un escenari i vaig entrar a l'Institut del Teatre. De fet, quan els Sopa vam petar, feia segon. Era un bon projecte de vida. Compartia curs amb gent molt maca com Jordi Mollà, una nano aleshores molt tímid, que s'escandalitzava amb moltes coses. Fèiem improvisacions i em deia que allò eren paranoies de ionqui [riu]. Un dia em vaig tallar amb una fulla d'afaitar, i tota la samarreta em va quedar plena de sang; vaig fer una carnisseria! També formava part del meu curs Ariadna Gil; recordo que el seu reptre era la veu. Tots teníem moltes coses a treballar. També voltaven per allà les T de Teatre⁷. I allà també vaig conèixer Carles Sabater. Quan jo vaig entrar a l'Institut ell ja en sortia. Tenia una nòvia amb la qual érem companys i vam fer diverses sortides junts. Recordo perfectament quan em va explicar que havia anat a Vic a fer una entrevista a un paio, que era Pep Sala, i que probablement muntarien un grup. No ens ho hauríem pensat mai. Després, al cap dels anys, va ser curiós recordar aquells dies.

JOSEP THIÓ: A en Gerard el coneixia perquè era company de pupitre d'en Ruffí. Sabia que li agradava molt escriure i col·laborava amb alguns dels fanzins que es publicaven a Girona. Li vaig encarregar que em fes un parell de cançons. El dia que ens les va portar al local, va cantar un parell de temes i ja es va quedar com a cantant. Però sí, la formació de Sopa de Cabra va ser com un recull dels més torrats del carrer dels Torrats.

GERARD QUINTANA: Abans de Sopa només havia tingut una única experiència en el món de la música. Va ser un grup que havíem mun-

7. Companyia de teatre formada per les cinc actrius Carme Pla, Mamen Duch, Àgata Roca, Míriam Iscla i Rosa Gàmitz.

tat fent la mili a La Rioja. Era una manera de donar sortida a tot plegat. Fèiem versions. Després ja va venir Sopa de Cabra. Un dissabte al matí, en un dels punt de trobada que teníem, que era al capdamunt de la Rambla, a la plaça del Sol, em vaig trobar en Thió, que em va passar una cinta de casset amb temes d'un grup nou que havia format amb diversos músics d'algunes d'aquestes bandes que assajaven a l'okupa. Sabia que m'agradava escriure i em va demanar si podia fer les lletres d'un parell o tres de temes de la cinta. Ells al principi no buscaven un cantant, perquè estava previst que hi cantessin en Ninyín i en Josep, sinó que necessitaven un lletrista. Aquella setmana a Barcelona vaig estar escrivint. El cap de setmana següent vaig tornar amb dues cançons: «Fes la maleta», que va aparèixer al disc de rareses *Girona 83-87. Somnis de carrer* [Salseta Discos, 1991], i «El boig de la ciutat». Vaig anar al local d'assaig, al carrer Lorenzana, a Can Fitxero, prop de l'estació de Renfe. Els vaig passar la lletra i, perquè es fessin una mica una idea de les melodies, em vaig posar a cantussejar. Recordo que, de sobte, en Josep em va preguntar si em sabia «L'Empordà». Com que m'havia menjat tots els assajos de Copacabana, me la sabia perfectament; aquesta i tota la resta. M'hi vaig llançar ràpidament. Aquell mateix dia ja em van dir si volia entrar al grup a fer de cantant. Això era el mes de juny, i un mes i mig més tard, a l'agost, ja fèiem el nostre primer concert en un *garito* de l'Estartit que es deia Ciam Ajn i que nosaltres en dèiem l'Enciam [riu]: l'actual sala Mariscal.

JAUME RUFÍ: Que en Gerard, que era el meu company de pupitre i que havia estat a la primera filera de tots els concerts de Copacabana, acabés sent el cantant de Sopa de Cabra va ser, per dir-ho així, com un relleu natural. Ningú altre podia ser el cantant d'aquell grup nou; havia de ser-ho ell.

JOSEP THIÓ: Nosaltres no érem més que un grup de gent que rondava per allà i no tenia gaires coses més a fer. Quedar amb els amics volia dir que eres al carrer o eres al bar, no hi havia més alternatives. Potser l'esport, però per a nosaltres no era una opció [riu]. Va ser així

com ens vam acabar trobant un grup de joves que compartíem una mateixa inquietud. Però no crec que tot allò que nosaltres vam viure sigui gaire diferent del que et puguis trobar actualment en qualsevol bar un dissabte a les onze de la nit. Encara érem joves, però Sopa de Cabra no era un grup d'adolescents i tots teníem molt clar què volíem fer i on volíem arribar. Potser no aspiràvem a viure professionalment del grup, però sí que era una aventura que ens interessava molt. I quan una cosa t'interessa molt, t'hi deixes les banyes.

GERARD QUINTANA: A partir d'aquí tot va anar molt ràpid. A en Josep, un tio que valia molt per estudiar perquè tenia *coco* i que tenia facilitat per les ciències, va decidir que des d'aleshores només es dedicaria a tocar. Molt temps després va acabar la carrera d'Arquitectura, però aleshores només tocava. I ens feia una mica de mànager: portava la comptabilitat del grup i buscava bolos. Va ser molt radical: tenia molt clar que volia dedicar-se exclusivament a la música i no parar fins a tocar al Madison Square Garden. Em feia molta gràcia quan deia això, perquè a mi ja em semblava un somni tocar a Barcelona. Ho tenia molt clar. Per la resta, en Cuco treballava de missatger amb al seva Montesa Impala; en Ninyín també treballava de missatger, primer, i després a l'Hospital Doctor Trueta; Pep Bosch feia de lampista, i jo estudiava teatre a Barcelona i feia les meves coses.

CUCO LISICIC: Amb Sangtraït teníem un pacte no firmat que venia a dir que si ells aconseguien un bolo, ens col·locaven a nosaltres, i que si nosaltres aconseguíem un bolo, els col·locàvem a ells.

GERARD QUINTANA: Vam actuar molt per Girona. Però és que teníem molt poques opcions: o pencàvem i tocàvem, o pencàvem i ens entregàvem a la mala vida al carrer del Torrats. Potser si som vius és gràcies a la música: ens passàvem hores i hores i hores al local d'assaig, tocant, tocant i tocant. Teníem molt clar que el directe ens faria créixer com a grup. Vam trepitjar totes les sales i els *garitos* possibles, i vam actuar a tot arreu on ens van cridar, que un dia podia ser un concert del Mili KK i l'endemà, una festa de quintos. La qüestió era tocar.

En aquells inicis vam arribar a fer vuitanta bolos en un any a la província de Girona: una barbaritat. Els vam turmentar moltíssim. I al cap de molt poc vam gravar la maqueta, una cosa que també vam fer per la insistència d'en Josep, perquè després d'estar tocant cinc o sis anys, de Copacabana no en va quedar pràcticament res; potser només alguna gravació atrotinada de fragments d'algun concert, però no n'hi ha memòria. Si ens separàvem que com a mínim tinguéssim alguna cosa amb què recordar el grup.

JOSEP THIÓ: Ja havíem format Sopa de Cabra, però per guanyar calés jo també tocava amb un grup de ball. El bateria em va explicar que ell de jove havia tingut un grup de rock molt bo a Cassà de la Selva, un poble que a la dècada dels seixanta havia tingut molt de moviment musical. Li vaig preguntar que, si eren tan bons, per què no havien fet res. Em va respondre que si no graves res és com si el teu grup no hagués existit mai. Des d'aquell dia em vaig capficar amb la idea que amb Sopa de Cabra havíem de gravar alguna cosa; d'aquí va venir la maqueta.

GERARD QUINTANA: La gravació de la maqueta va ser una experiència surrealista. L'estudi era a la rebotiga d'una carnisseria de Pals; el tio que ens la va gravar era carnisser, però la seva afició era aquesta. El grup que hi havia anat abans que nosaltres els havia robat material i, perquè no tornés a passar, havien instal·lat unes càmeres de vigilància. De tant en tant se sentia la veu de la dona del carnisser que ens recordava que estàvem vigilats i que si ens atrevíem a pispar res ens veurien. A ell, al carnisser, li dèiem «l'immutable», perquè era totalment inexpressiu. No vam saber mai si li agradàvem o no li agradàvem gens [riu]. La gravació la vam fer en un parell de caps de setmana; jo portava una engripada brutal.

JOSEP THIÓ: Tot plegat era molt precari: una petita taula bolcada en un vuit pistes, però amb una cinta de vídeo Beta de suport. Si ara haguéssim de recuperar aquella gravació no sé amb quin aparell ho hauríem de fer [riu]. Vam gravar en un cap de setmana; el següent potser vam

gravar algun tema més, però sobretot vam fer les mescles. Sempre hem estat un grup molt exigent amb nosaltres mateixos. Estranyament, no ens ha agradat com han quedat cap dels nostres discos, i la maqueta no en va ser cap excepció. De fet, estàvem tan farts de tot plegat que vam fer un concert de comiat abans de separar-nos. El concert va ser a Santa Coloma de Farners; com que va anar molt bé, vam decidir seguir endavant [riu].

CUCO LISICIC: La maqueta va anar corrent de boca en boca i va agradar: vam vendre'n més de mil còpies, una xifra que estava de puta mare per ser una maqueta *xunga* que ens havíem fet nosaltres.

JOSEP THIÓ: Em vaig encarregar de fer les comandes de les còpies de la maqueta i distribuir-la per bars, cobrar i pagar. També la vaig enviar a un munt de mitjans de Radio 3 i a una ràdio de Còrdova que era de Comissions Obreres i que em va contestar. Suposo que ens devien punxar. On sí que ens van punxar segur va ser al *Discópolis*, de Radio 3. Ho vaig sentir de casualitat. Van punxar «Ninyin's Mine», suposo que perquè era la primera d'una de les cares. Em va fer molta gràcia. Abans de la maqueta a Sopa de Cabra tampoc no ens feien gaire cas, però després les coses van començar a canviar. També vaig enviar la maqueta a un munt de discogràfiques, però va costar que ens fessin cas. Una d'elles va ser Salseta Discos, que d'entrada també ens va dir que no.